

Li tiom dormemis, ke tio eĉ ne surprizis al li, ke la pentraĵaj homoj laŭ la koridoroj flustris kaj gestis, dum ili preteriris, aŭ ke Persi gvidis ilin dufoje tra pordojn kaŝitajn malantaŭ glitantaj muroj kaj pendantaj tapiŝoj. Ili grimpis pluajn ŝtuparojn, oscedante kaj stumblante, kaj Hari ĵus demandis al si kiom plue oni devas iri, kiam ili subite ekhaltis.

Fasko de bastonoj pendis en la aero antaŭ ili, kaj kiam Persi antaŭenpaŝis, ili ekĵetadis sin al li.

“Ĝenozo,” Persi flustris al la unuajaraj. “Brufantomo.” Li plilaŭtigis la voĉon, “Ĝenozo, montru vin!”

Laŭta, moka sono, kiel aero lasata el pneŭo, respondis.

“Ĉu vi deziras, ke mi iru al la Sanga Barono?”

Sonis “paf!” kaj malgranda viro, kun malicaj malhelaj okuloj kaj larĝa buŝo, aperis, ŝvebante kruckrure en la aero kaj ĉirkaŭbrakante la bastonojn.

“Hoooooooo,” li diris kun malica gako, “Edaj Unuaĉoj! Kia ludo!” Subite li falatakis ilin. Ĉiuj ekkaŭris.

“Foriru, Ĝenozo, aŭ krome la Barono eklernos de tiu ĉi, mi ne ŝercas,” elbojis Persi.

Ĝenozo montris sian langon, kaj malaperis, faligante la bastonojn sur la kapon de Nevil. Ili aŭdis lin forzumi, klakante la ferajn kirasajojn dum li preteriris.

“Zorgu, ke vi gardu vin kontraŭ Ĝenozo,” diris Persi, dum ili ekpaŝis antaŭen. “La Sanga Barono estas la sola, kiu povas regi lin, li eĉ ne atentis al la prefektoj. Ni alvenas.”

Ĉe la ekstremo de la koridoro pendis pentraĵo de tre dika damo en ruĝa robo el silko.

“Pasvorto?” ŝi demandis.

“Drakokapo,” diris Persi, kaj la pentraĵo forsvingiĝis, aperigante rondan truon en la muro. Ili tragrimpis ĝin – Nevil bezonis helpŝovon – kaj sin trovis en la Oragrifa komunĉambro, konvena ronda ĉambro plena je foteloj kun molaj, kunpremeblaj kusenoj.

Persi direktis la knabinojn tra unu pordon por ilia dormejo, kaj la knabojn tra alian. Ĉe la supro de helica ŝtuparo – kompreneble en unu el la turoj – ili finfine eltrovis siajn dormejojn: kvin litojn kun baldakenoj kaj drapiritajn per riĉruĝaj veluraj kurtenoj. Iliaj kofroj estis jam portitaj supren. Tro lacaj por paroli multe, ili surtiris siajn piĝamojn, kaj stumblis enliten.

“Bonega manĝaĵo, ĉu ne,” Ron murmuris al Hari tra la drapiraĵoj.

“Fore, Skabro! Li maĉas miajn littukojn!”

Hari intencis demandi al Ron, se li estis provinta la melastortetojn, sed li tuj endormiĝis.

Eble Hari estis iome tro manĝinta, pro kio li havis tre strangan sonĝon.